

בג"צ 4476/16 - ינון עמרני נ' מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות

בג"צ 4476/16 - ינון עמרני נ' מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות עליון
בג"צ 4476/16

ינון עמרני

נגד

מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות
בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[14.07.2016]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט נ' הנדל

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר:

בעצמו

בשם המשיבה:

עו"ד פנחס גורט

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

1. עניינה של העתירה שלפנינו בבקשת העותר, המרצה עונש מאסר, לדחות את מועד תשלום הפיצוי - על סך 620,550 ש"ח - שהוטל עליו לשלם לנפגעי העבירה בגזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופט ח' טרסי) בת"פ 55748-11-13.

2. העותר פנה מספר פעמים לגורמים שונים בבקשות לדחיית מועד תשלום הפיצוי. ביום 10.1.2016 ניתנה החלטה בבקשת העותר על ידי הגורם המוסמך לכך לפי סעיף 5ב לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995 (להלן: החוק). כלפי החלטה זו הגיש העותר עתירה לבית משפט זה (בג"צ 1950/16), והיא נותרה תלויה ועומדת, על פי החלטתי, על מנת לאפשר לו להגיש השגה למנהל רשות האכיפה והגבייה (להלן: המנהל), לפי תקנה 18(א) לתקנות המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ו-1996 (להלן: התקנות).

3. בהחלטתו המפורטת מיום 17.3.2016, דחה המנהל את השגתו של העותר, תוך שציין כי לא מצא פירוט "ולו מינימאלי" על ידי העותר, בדבר רכוש. עוד צוין כי על מנת לבחון את טענות העותר ברצינות הראויה עליו להמציא מספר מסמכים; וכן לפרט מה עלה בגורל הכספים ששולשלו לכיסו במסגרת עבירות המרמה בהן הורשע.

4. נוכח החלטת המנהל, העתירה שהגיש העותר לבית משפט זה נדחתה על הסף בפסק דין מיום 21.3.2016, תוך שנקבע כי המסלול הנכון לבירור טענות העותר הינו באמצעות הגשת בקשה חדשה לגורם המוסמך לפי החוק "לה יצרף העותר את המסמכים המתאימים".

5. ביום 27.3.2016 הגיש העותר לגורם המוסמך לפי החוק בקשה לעיון חוזר - כהוראת תקנה 17 לתקנות - אשר נדחתה ביום 7.4.2016. בהחלטה, צוין כי הבקשה אינה מגלה עובדות חדשות או שינוי נסיבות, וכן אינה כוללת הסבר מפורט אודות נכסיו של העותר והכספים שנטל במרמה. עוד צוין לגופו של עניין, כי נלקחו בחשבון עמדת נפגעי העבירה ביחס לבקשה והעובדה כי למעט 1,000 ש"ח לא העביר להם העותר את סכום הפיצוי. לאחר קבלת החלטה זו הגיש העותר את העתירה דנן.
6. מעיון בהחלטה מיום 7.4.2016, סברתי בתחילה כי חסרה התייחסות מספקת לתצהיר שצירף העותר לבקשתו לעיון חוזר, בה טען, בין היתר, כי לא היו לו "מעולם" חשבונות בנק או מכונית, כך שאין ביכולתו לספק את המסמכים הנדרשים. על כן, התבקשה הבהרה מהמשיבה לעניין זה. בהודעתה מיום 5.7.2016, הבהירה המשיבה כי העותר הסתפק בטענות כלליות וסתמיות - אשר אף אינן תואמות את הנתונים העובדתיים המצויים בידה - וכן לא פירט אודות השימוש שעשה בכספים שנטל במרמה. ודוק, הפיצוי הוטל על העותר בגין עבירות מרמה, במסגרתן הוציא מנפגעי העבירה סכומי כסף גדולים. כן הודגש כי הימנעותו של העותר מלפרט אודות הכספים שנטל במרמה נזקפת לחובתו. זאת בייחוד, כאשר נמנע עד עתה מתשלום חלק הארי של הפיצוי שהוטל עליו, ושילם 1,000 ש"ח בלבד.
7. לאחר עיון בהודעת המשיבה הגענו לכלל מסקנה כי אין עילה להתערבותו של בית משפט זה בהחלטת הגורם המוסמך לפי החוק. החלטה זו ניתנה בסמכות והיא אינה מגלה פגם מינהלי שבעטיו קיימת הצדקה להתערבות שיפוטית. נוכח האמור, אנו דוחים את העתירה על יסוד סעיף 5 לתקנות סדר הדין בבית המשפט הגבוה לצדק, התשמ"ד-1984.
8. בשולי הדברים יוער, כי במסגרת העתירות ביקש העותר לקשור בין שאלת תשלום הפיצוי ודחייתו לבין סוגיית שחרורו המוקדם מהכלא. בהקשר זה יצוין, כי ביום 14.4.2016 נדחתה בקשתו של העותר לשחרור מוקדם על ידי ועדת השחרורים, וכי ביום 27.6.2016 קבעתי כי בקשת רשות הערעור שהגיש העותר בעניין זה, תישמע לפני הרכב (רע"ב 4434/16). טענות העותר בדבר הקשר בין השאלות המשפטיות תתבררנה בהליך זה.
9. על יסוד האמור, העתירה נדחית. אין צו להוצאות. ניתן היום, ח' בתמוז התשע"ו (14.7.2016).